

Forfatter: Schandorph, Sophus

Titel: Udrag fra EN EKSILERET STUDENTS HÆNDELSER

Citation: Schandorph, Sophus: "Fortællinger", i Schandorph, Sophus: *Fortællinger*, 1901, s. 95.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-schandorph01val-shoot-idm139737874063968/facsimile.pdf> (tilgået 29. april 2024)

Anvendt udgave: Fortællinger

danske Sommerdag ligesom et naturligt Medium for denne af grøn Skov og Vang duftende Digtning. Jeg véd ikke, hvor længe jeg havde læst, thi tidt maatte jeg forklare et og andet om, hvorledes man frembragte Dekorationsforandringer og sligt, men jeg var i Færd med at læse Korets Sang i Begyndelsen af tredje Akt:

Fuglen kvitter, som bedst den kan,
og Haan galer paa Tøfte.
Alt er vaagent vidt over Land,
og Bonden kryber i Kofte.
Solen lyser over Lindens Top —
Hr. Ridder! Hr. Ridder! vaagn op —

da det raslede i Ellebusken, og Karen Tvers stod foran os. Hendes Mine var ikke forbitret, men hun saa' koldt-resigneret ud.

„Naa det var derfor, Du altid skulde spadsere paa denne Tid,“ sagde hun til Datteren, „gaa hjem straks.“ Marie havde rejst sig som et opskræmmed Vildt og vilde til at adlyde, men jeg greb hendes Haand og sagde til Moderen: „Her er ingen Fjantestregere paa Færde, Madam, jeg elsker Deres Datter og . . .“ — „Ja, det ser jeg sgu nok,“ sagde hun, „men det er det, som jeg ikke vil vide af. — Det kan De da endelig ikke forhindre, Madam Tvers,“ sagde jeg med et Smil. — „Det véd jeg nok,“ svarede hun, „men jeg skal gøre mit til at hindre, at Tøsen bliver ødelagt.“ — „Ja, hvis Marie holder af mig,“ — og her saa' jeg paa Pigebarnet, der var rød som dryppende Blod, men løftede Øjet lidt og nikkede næsten usærkeligt til mig — „vil jeg ærlig begære hende til Ægte.“ — „Det kan godt hænde sig,“ svarede Karen Tvers i den samme tørre Tone, „men hvad vil De gifte Dem paa? De kan jo ikke føde Dem, og saa meget véd jeg, at De er bleven sendt til N . . ., fordi De gjorde Utuskestreger i København, og vi kan ikke føde Dem . . . ja, se De kun stødt og fornærmet ud . . . det har ikke noget at betyde for mig. Holder De ordentlig af Pigebarnet, og holder hun af Dem, saa er jeg ikke saa tosset, at jeg jo nok véd, hvor megen Fortræd det vil volde jer begge to, men den Fortræd er ingenting mod det, der ellers kan ske. Nu skal jeg sige Dem noget. Hvis De ikke holder Dem fra Vejene her omkring Møllen, saa faar Tøsen ikke Lov til at sætte sine Ben uden for Døren. Jeg kan ikke hindre Dem i at holde af hende eller hende i at holde af Dem, men jeg kan sørge for, at hun ikke løber længere, end at jeg kan øjne hende; og det skal jeg sørge for, saa længe jeg lever. Kom saa, Marie; ja tvin Du kun, min Pige; der er ingen Morskab ved

den Ting, det véd jeg nok, men der er ingen, der gør os Fruentimmer mere ondt end de, der siger, at de holder mest af os." — Dermed tog hun Datteren om Haandledet og næsten trak hende af Sted. Marie betragtede mig. Store Taarer pibede i hendes blaa Øjne; derpaa fulgte hun Moderen. Som for at spotte mig og lokke mig skinnede Aftensolen i lange Lysstriber paa hendes tette blonde Haar — hun turde naturligvis ikke vende sig om og se efter mig.

Egentlig kan jeg ikke sige, at jeg blev nedslaaet; thi jeg vidste nu, at Marie holdt af mig. Modstanden sætter mig, og jeg føler i mig Mod til Eventyr. Vi skal nok finde Midler til at mødes eller dog til at knytte Forbindelse. Det skal jeg nu spekulere paa i Nat, Carlsen. Tak, fordi Du skriver saa kønt, venlig og alvorlig til mig. Jeg tror, vi to nu er komne saa vidt, at vi kan tale sammen direkte, uden at drapere os i alt det Narreri, hvoraf vor Omgangsjargon bestod.

Din
L. H.

X.

Søndermølle ved N . . . , d. 15. Oktober 18 . . .

Kære Carlsen! Tak for dine og øvrige Venners Breve, da I havde erfaret mit Uheld, der rigtignok kun er bleven mig Porten til Lykken. Jeg er fuldkommen ved Kræfter igen og skal nu skikke eder en fuldstændig Beretning om, hvad der er hændet mig siden den Aften, da Karen Tvers viste mig Vintervejen. Det bliver et voluminøst Brev, men det faar I nu finde eder i.

De paafølgende Aftener strejffede jeg naturligvis stadig om i Markerne ved Møllen, dog i saa lang Afstand fra selve Huset, at man ikke kunde faa Øje paa mig derfra, men jeg saa' ikke et Glimt af Marie. Den fjerde Aften drev jeg nedslaaet omkring. Jeg havde siddet længe under Asken og, som Menneskene vistnok altid er tilbøjelige til, kædet for min Sorg ved at læse i „Svend Dyrrings Hus“ fra det Sted, hvor Marie og jeg blev saa brat afbrudte forleden. Mørket var faldet paa, da jeg rejste mig for at gaa hjem; en tæt Regn var begyndt at dryppe, og det var temmelig sørt hen ad Vejen. Helt nedsunken i mine Tanker hørte jeg Regndraabernes